

A hľa, bol v Jeruzaleme človek, ktorému bolo meno Simeon. Bol to človek spravodlivý a pobožný, očakávajúci potešenie Izraelovo, a Svätý Duch bol na ňom.

A bolo mu zjavené od Svätého Ducha, že neuzrie smrti prv, ako by uvidel Krista Pánovho. A prišiel v Duchu do chrámu. A keď uvodili rodičia dieťaťko Ježiša, aby vzťahom na neho urobili podľa obyčaje zákona, vzal ho na ramená a dobrorečil Bohu a povedal: Teraz prepúšťaš svojho služobníka, Samovládca, podľa svojho slova, v pokoji, lebo moje oči videli tvoje spasenie, ktoré si prihotovil pred tvárou všetkých ľudí, svetlo na zjavenie národom a slávu svojho ľudu Izraela. A Jozef a jeho matka sa divili tomu, čo sa hovorilo o ňom. A Simeon ich požehnal a povedal Márii, jeho matke: Hľa, tento je položený na pád a na povstanie mnohých v Izraelovi a na znamenie, ktorému budú protirečiť - aj tvoju vlastnú dušu prenikne meč - aby boli zjavené myšlienky z mnohých srdc.

Lukáš 2:25-35

Simeonovo proroctvo

Simeon bol muž z izraelského národa, ktorý bol pobožný a očakával „potešenie Izraelovo“. Čo to vlastne očakával? Čo malo potešiť izraelský národ? Potešením nemal byť nikto iný, nikto menší, než Bohom pripravený a od vekov sľubovaný a prorokovaný Spasiteľ, Kristus. Simeon ako Abrahámov potomok Spasiteľa skutočne aj očakával, z čoho je zrejmé, že mal abrahámovskú vieru, vieru v prichádzajúceho Spasiteľa. Simeon bol šťastný muž, pretože žil už v generácii, v ktorej sa Boží sľub mal vyplniť. Simeon bol zvláštnym jedinečným spôsobom prorok, pretože po približne 400 rokoch prorockého ticha v izraelskom národe mu Boh dal prorocké zjavenie. Už z tohto môžeme vidieť, že sa v dobe Simeona deje niečo zvláštne, výnimočné, jedinečné.

Na Simeonovi bol Svätý Duch, ktorý mu zjavil, že nezomrie skôr, ako by uvidel na vlastné oči Spasiteľa. To, čo izraelský národ – tá časť z neho, čo mala vieru v zaslúbenia dané otcom (Abrahámovi, Izákovi a Jákobovi) – storočia očakával a vyhliadal, mal Simeon zažiť. Božie sľuby zoslania Spasiteľa sa teraz naplňali. Svätý Duch priviedol Simeona do chrámu práve v tom momente, keď Jozef s Máriou tam priniesli Ježiša, aby vyplnili všetko, čo je nariadené v Mojžišovom zákone (Lukáš 2:22-23).

Simeon dostal od Boha prorocké slovo. Toto zjavené Božie slovo vyriekol, keď v chráme vzal Ježiša ako malé dieťaťko na svoje ruky. Simeon povedal, že jeho oči videli Božie spasenie, ktoré Boh pripravil pred tvárou všetkých ľudí. Boha oslovil titulom „Samovládca“. Tým jasne vyjadril, že Boh má všetku vládu a učiní všetko, čo si zaumienil. Spasenie je jeho dielo, On ho „pripravil“. Pripravil ho pred tvárou všetkých ľudí a verejne ho ohlásil. Neskryl ho a neurobil tak, že by ho poodhalil iba niektorým vyvoleným. Oznamoval ho všetkým ľuďom, aby všetci mohli byť spasení.

Simeon prorocky povedal, že Ježiš je Kristus, je tým spasením, ktoré je svetlom na zjavenie všetkým národom. Kristus nebol poslaný do izraelského národa, aby spasil len Izrael. Boh zjaviteľsky odkrýva, že spasenie je pre všetky národy – je aj pre pohanov, ktorých Boh dovtedy nechal chodiť po ich cestách (Skutky 14:15-17), ktorí boli dovtedy ďalekí, boli v tme (1. Petrov 2:10) a boli cudzí zmluvám a zaslúbeniam, nemajúci nádeje a bez Boha na svete (Efezským 2:12). Aká radostná je táto správa pre nás, ktorí sme z pohanov.

Simeon prorocky vyriekol, že Ježiš je Kristus, sláva svojho ľudu, Izraela. Kristus skutočne mal byť slávou izraelského národa. Izraelský národ však Spasiteľa odmietol, vydal ho pohanom a ich rukou ukrižoval a prebodol. Napriek tomu platí, že Kristus je slávou svojho ľudu. Skutočným Božím ľudom sú všetci tí, ktorí Kristovi patria skrze vieru, je to Cirkev zo Židov i pohanov. To je ten pravý, skutočný Izrael, Boží ľud (Rímskym 9:6).

Boh však pri tejto príležitosti vyriekol prorocky cez Simeona aj tvrdé slová: Hľa, tento je položený na pád a na povstanie mnohých v Izraelovi a na znamenie, ktorému budú protirečiť. Napriek tomu, že Boh oznámil svoje spasenie verejne, aby bolo známe všetkým ľuďom a všetkým národom, aby všetci ľudia zo všetkých národov v Spasiteľa uverili a boli spasení, oznámil aj to, že mnohí neuveria, spasenie odmietnu, na Kristovi sa potknú a padnú, jeho dielu spásy budú protirečiť. Spolu s tým Boh oznámil aj to, že budú mnohí aj v izraelskom národe, ktorí na tom základe spásy, ktorým je Kristus, povstanú a budú spasení.

Uholný kameň – kameň úrazu a pohoršenia

„Preto je aj napísané v Písme: Hľa, kladiem na Sione uholný kameň vyvolený, drahocenný, a ten, kto verí naň, nebude zahanbený. Teda vám veriacim česť, ale neposlušným kameň, ktorý zavrhl stavitelia, práve ten sa stal uholnou hlavou a kameňom úrazu a skalou pohoršenia, im, ktorí sa urážajú na slove súc neposlušní, na čo sú aj určení. Ale vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud, určený byť Božím vlastníctvom, aby ste zvestovali cnosti toho, ktorý vás povolal zo tmy do svojho predivného svetla, ktorí ste kedysi neboli ani ľuďom, ale teraz ste ľud Boží; ktorí ste neboli dostali milosrdenstva, ale teraz ste dostali milosrdenstvo“ (1. Petrov 2:6-10).

Kristus je kameň uhla (1. Petrov 2:6), základný kameň spasenia, základotvorný prvok stavby, ktorou je chrám Boží, telo Kristovo, Cirkev. Kto verí v Krista, nebude zahanbený, vezme (prijme) všetky požehnania, ktoré idú až do večného života a nikdy nepominú. Pre veriacich je Kristus cťou a slávou. Veriaci v Ježiša Krista ako Spasiteľa sú vyvoleným rodom (skutočným Božím ľuďom a Božím vlastníctvom), sú kráľovským kňazstvom, svätým národom, sú povolaní z tmy (stav bez Boha na svete) do svetla (do priamej Božej prítomnosti).

Kristus je zároveň aj kameňom úrazu a skalou pohoršenia – pre tých, ktorí Krista odmietajú, ktorí protirečia jeho dielu vykúpenia a jeho zástupnej obeti na kríži, ktorí v neho neveria, v čom spočíva ich neposlušnosť. Títo neposlušní Krista odvrhli, pretože majú svoje vlastné predstavy o tom, ako prísť k Bohu a získať večnosť. Urážajú sa na slove evanjelia, na slove kríža, pohoršujú sa. Neveria!

„Ako je napísané: Hľa, kladiem na Sione kameň úrazu a skalou pohoršenia, a nikto, kto verí naň, nebude zahanbený“ (Rímskym 9:33). Sme pozvaní, aby sme uverili v Ježiša Krista. Kto uverí, nebude zahanbený. Ale prečo sa stal Pán Ježiš kameňom úrazu, na ktorý niektorí narazili?

„Prečo? Preto, že nie z viery, ale ako zo skutkov zákona ho hľadali. Narazili na kameň úrazu“ (Rímskym 9:32). Ku Kristovi ako uholnému kameňu nemôžeme prísť ako „dobrí ľudia“ (samospravodliví), ktorí si u Boha niečo zaslúžia, ktorí si môžu niečo nárokovať na základe vlastnej spravodlivosti. Ku Kristovi ako uholnému kameňu musíme prísť ako kajúcní hriešnici, ktorí si okrem Božieho hnevu, spravodlivého Božieho súdu a zatratenia nič iné nezaslúžia, avšak súčasne ako tí, ktorí veria vo vykúpenie zo svojich hriechov a spásu prostredníctvom Ježiša Krista.